

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15537 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
 - 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 juli 2007, verklaart er zich op 25 juli 2007 vluchteling.
 - 1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 1 april 2008, verstuurd op 4 april 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde een Russische onderdaan van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Novoterskoje gelegen in het district Naur. Tijdens de twee oorlogen waren verscheidene familieleden van u actief voor het verzet. U zelf zamelde geld en levensmiddelen in voor de strijders. Dit engagement duurde tot aan uw vertrek

naar België. In 2000 assisteerde uw zoon A. u bij de leveringen aan de rebellen. Uw zoon verbleef hierbij enkele dagen bij hen. Op 07/09/2004 werd A. thuis gearresteerd. Hij werd dertien dagen later vrijgelaten nadat u losgeld had betaald. Na zijn vrijlating stuurde u hem mee met uw oom die toen op het punt stond naar het buitenland te vertrekken. A. vroeg in januari 2005 asiel aan in België. Na het vertrek van uw zoon werd u zelf op 05/09/2005 opgepakt. U werd ondervraagd over de verblijfplaats van A. en over uw banden met de strijders. U werd hierbij mishandeld. Na een vasthouding van enkele dagen werd u buiten bewustzijn gedumpt nabij stanitsa Mikenska. U werd gevonden en naar een ziekenhuis gebracht, waar u ongeveer twee maanden verbleef. Kort hierop, in december 2005, werd u aan een bushalte aangesproken door enkele Tsjetsjenen. Deze personen waren gewapend en stelden u al spottend de vraag "of u nog leefde". Daarna gingen ze weg. In augustus 2006 werd u, na een identiteitscontrole, aan de blokpost Tsjernokozovo opgepakt. U werd naar het centrale politiekantoor gebracht waar u dezelfde vragen werden gesteld als tijdens uw eerste vasthouding. U werd na enkele dagen in vrijheid gesteld onder de voorwaarde dat u geld zou inzamelen om deze vrijlating te bekostigen. Sindsdien verbleef u niet meer constant thuis. U verbleef op verschillende adressen in de naburige dorpen. U zamelde ondertussen geld in om het land te kunnen verlaten. Op 19/01/2007 verliet u samen met uw zoon A. Tsjetsjenië. U nam uw zoon mee omdat u vreesde dat hij na uw vertrek het slachtoffer kon worden van uw belagers. Jullie vroegen hierna asiel aan in Polen. Nog voor een interview werd afgenomen stuurde u uw zoon door naar België. U had zelf niet voldoende geld om mee te reizen. U besloot na zijn vertrek terug naar Tsjetsjenië te keren. Dit om geld op te halen en omdat uw vrouw ziek was. In Polen dreigde u tevens het slachtoffer te worden van bloedwraak. U werd er met name gevisieerd door familieleden van een overheidsfunctionaris die door uw neef Sjamsudin was vermoord. Midden mei 2007 reisde u terug naar Tsjetsjenië. Uit veiligheidsoverwegingen keerde u niet terug naar uw dorp maar dook u bij een kennis onder in Gudermes. Uw vrouw bezocht u hier enkele malen. Met het geld dat door uw vrouw werd ingezameld verliet u op 08/06/2007 opnieuw Tsjetsjenië. U nam hierbij eerst de trein naar Rostov waar u een kamer huurde bij particulieren. In Rostov vond u smokkelaars die u op 18/07/07 de Russische Federatie uit smokkelden. U kwam in België toe op 22/07/2007. Drie dagen later vroeg u asiel aan. U legde ter staving van uw asielaanvraag bij het gehoor op het Commissariaat-generaal uw paspoort, uw rijbewijs en een treinticket voor. U bracht later nog twee originele convocaties aan die beiden waren toegekomen na uw vertrek. Deze zijn afkomstig van de MVD van Naur en de territoriale politieafdeling van uw dorp."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker slaagt er niet in zijn terugkeer vanuit Polen naar Tsjetsjenië aannemelijk te maken, wegens zowel een ongeloofwaardige reisweg als een ongeloofwaardig motief ervoor;
- het asielrelaas zelf is eveneens ongeloofwaardig, door manifeste tegenstrijdigheden tussen de versies van verzoeker en zijn zoon;
- de bijgebrachte documenten zijn niet van die aard om deze conclusie te veranderen, daar ze geen informatie bieden over de vermeende problemen van verzoeker.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, evenals van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 49, 50, 52, 57/6, 62 en 63/2 van de Vreemdelingenwet, en een schending van de richtlijn 2004/83 van de Europese Unie. Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal verder machtsmisbruik, evenals een manifeste beoordelingsfout en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.
2. Verzoeker voert doorheen zijn betoog verschillende malen een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Zo verwijt hij de Commissaris-generaal dat deze geen grondig onderzoek voerde en te weinig rekening hield met zijn Tsjetsjeense afkomst en de lamentabele situatie van de mensenrechten aldaar.
3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratieve dossier, meer bepaald de gehoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en van het Commissariaat-generaal en dat verzoeker tijdens die gehoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker ondertekende het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij te kennen gaf dat de door hem verstrekte inlichtingen op recht zijn. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het Commissariaat-generaal. De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal tot een weigering besloot, op basis van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde terugkeer naar Tsjetsjenië en van het asielrelaas. Beide vaststellingen gebeurden op basis van algemene vaagheden, onaannemelijke verklaringen en tegenstrijdige verklaringen. Deze werden allen vastgesteld in de gehoorverslagen, en duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing, zowel naar de inhoud als de bron. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (R.v.St., X., nr. 169.222, 21 maart 2007; R.v.St., X., nr. 165.215, 28 november 2006). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.
4. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift een hele resem geschonden regels aan. De Raad stelt vast dat verzoeker de meeste hiervan aanvoerde zonder uit te werken waarom hij de bepalingen geschonden acht, of zonder de juridische afdwingbaarheid ervan na te gaan.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat voor de uiteenzetting van een middel vereist is dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het rechtsbeginsel aangeduid is als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St. 20 oktober 2006, nr. 163.900, R.v.St. 8 januari 2007, nr. 166.392). Zo vindt de Raad geen uiteenzetting over het waarom van de schending van de artikelen 52 en 57/6 van de Vreemdelingenwet. Deze onderdelen van het middel kunnen dan ook niet ontvankelijk beschouwd worden.

Betreffende richtlijn 2004/83 wenst de Raad kort op te merken dat deze norm overgenomen is in de Vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Dit onderdeel van het middel wordt verder evenmin in concreto uitgewerkt, waardoor het onontvankelijk is.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat het verzoeker blijkbaar ontgaan is dat dit artikel reeds meer dan een jaar geleden (per 1 juni 2007) opgeheven werd. De Raad wenst er verder op te wijzen dat de Raad niet bevoegd is inzake artikel 49 van de Vreemdelingenwet, dat handelt over het verblijf van de persoon die als vluchteling in de zin van deze wordt beschouwd en ziet nog minder in op welke manier de bestreden beslissing artikel 50 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden hebben, dat een vreemdeling die zonder papieren het rijk binnenkomt en die asiel wenst te verkrijgen voorschrijft binnen acht dagen na binnenkomst zich vluchteling te verklaren. Deze onderdelen van het middel missen elke juridische en feitelijke relevantie.

- 2.1.5. Verzoeker wenst zijn middel kracht bij te zetten met een bijzonder uitgebreide theoretische uiteenzetting. Deze verhandeling blijkt na grondige lezing ervan een niet-gepersonaliseerd, abstract en louter theoretisch betoog te betreffen, onder meer over de bewijslast, motiveringsplicht en de lamentabele toestand van de mensenrechten in Tsjetsjenië. Het is niet aan de Raad om een gestandaardiseerd in-abstracto-betoog te gaan concretiseren op de bestreden beslissing, en er een schending van een rechtsfiguur als de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht uit te destilleren, zonder dat hij over enig feitelijk aanknopingspunt beschikt. Hetzelfde geldt voor de uiteenzetting over de algemeen slechte staat van de mensenrechten in Tsjetsjenië. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (R.v.St., nr. 121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004). De Raad merkt op dat deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn, daar verzoeker nalaat ze concreet op de bestreden beslissing te betrekken.

Wanneer verzoeker wel persoonlijke feiten aanhaalt, valt op dat deze vaak niets met zijn zaak te maken hebben. In zijn gestandaardiseerde uiteenzetting vergist hij zich herhaaldelijk in zijn geboorteplaats, woonplaats, en zelfs in zijn geslacht. Zo maakt hij herhaaldelijk gewag van het feit dat wonen in Moskou op zich geen grond is om een aanvraag te weigeren, stelt hij dat hij een in Grozny geboren Tsjetsjeense vrouw is (p. 12, sic), en houdt hij een betoog waarin hij stelt dat het verzwijgen van een asielaanvraag niet onverenigbaar is met een gegronde vrees. De Raad ziet niet in hoe dit alles relevant is voor verzoekers zaak, nu nergens in de bestreden beslissing of in het feitenrelaas naar zulke feiten of omstandigheden verwezen wordt. Dergelijk onzorgvuldig knip-en-plak-werk is uiteraard niet dienend.

6. Verzoeker voert verder een schending van de motiveringsplicht aan, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Hij betwist concreet de ongeloofwaardigheid van zijn terugkeer en asielrelaas.
- 2.1.7. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

8. Verzoeker poogt zijn ongeloofwaardigheid te herstellen, door in zijn verzoekschrift concreet in te gaan op de feitelijke bevindingen van de bestreden beslissing.
 9. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal tot een weigering besloot op basis van twee hoofdelementen. Vooreerst kon aan verzoekers beweerde terugkeer vanuit Polen geen geloof gehecht worden, doordat verzoekers verklaringen dienaangaande onverschoonbaar vaag waren, en het motief daartoe op zich ongeloofwaardig. Daarnaast werd het asielrelaas zelf ongeloofwaardig bevonden, en wel omdat er ernstige tegenstrijdigheden aan de oppervlakte kwamen tussen de versie van de feiten die hij zelf weergaf, en de verklaringen van zijn zoon. De Commissaris-generaal stoelde zich voor zijn conclusie op de verklaringen die voor hem en voor de Dienst Vreemdelingen werden afgelegd, en gaf de meest manifeste vaststellingen van ongeloofwaardigheid weer in de bestreden beslissing. De Raad stelt na lezing van de gehoorverslagen vast dat de tegenstrijdigheden en opvallende vaagheden duidelijk blijken uit het administratief dossier. Verzoeker probeert deze in zijn verzoekschrift te vergoelijken en te verklaren. Hij komt niet verder dan blote post-factum beweringen die geen steun vinden in de verklaringen die hij of zijn zoon aflegde. Verzoeker slaagt er niet in de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde terugkeer naar Tsjetsjenië, noch van zijn asielrelaas zelf, te herstellen.
 10. Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal ten onrechte en in een te sterke mate belang hechte aan inconsistenties en aan vage verklaringen. Hij meent dat duidelijk blijkt dat de bedreigingen die hij in Polen, en later in Tsjetsjenië ontving, de oorzaak zijn van zijn vlucht, en dat de Commissaris-generaal op dit punt niet voldoende onderzoek verrichtte.
- 2.1.11. De Raad wenst op te merken dat het de verzoeker is die gehouden is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De asielzoeker is en blijft gehouden om een aannemelijk, dit wil zeggen een samenhangend, niet tegenstrijdig en een waarschijnlijk verhaal te vertellen (D. VANHEULE, *Vluchtelingen, een overzicht*, 1998, nr. 348). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling, enkel op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Hoger werd vastgesteld dat verzoeker zijn asielrelaas en beweerde terugkeer naar Tsjetsjenië niet aannemelijk kon maken, en dit wegens nauwkeurig vastgestelde

vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Verzoeker slaagt er niet in deze vaststelling ongedaan te maken. Verzoekers documenten zijn hiertoe evenmin in staat. De documenten verstrekken geen informatie over de specifieke problemen waaraan verzoeker beweert bloot te staan. Bovendien genieten documenten enkel bewijswaarde in zoverre zij een geloofwaardig en coherent relaas (quod non) kunnen ondersteunen. Het voordeel van de twijfel kan hem derhalve niet worden toegekend.

2.1.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

1. Verzoeker voert verder een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst herhaaldelijk naar de lamentabele situatie van de mensenrechten in Tsjetsjenië, en wijst op het feit dat deze niet enkel het werk zijn van de Federale veiligheidsdiensten, maar evenzeer kunnen voortspruiten uit inter-tsjetsjeens clangeweld.
2. De Raad stelt vast dat verzoeker, gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, niet aannemelijk maakt een reëel risico op ernstige schade te lijden. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (R.v.St., nr. 121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004). Er kan evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden, gezien er zich heden in Tsjetsjenië geen ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger manifesteert als gevolg van willekeurig geweld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.